

sion af Arveafgiftsloven, hvad vi jo sikkert nok inden ikke saa meget længe vil komme til.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af Udvalget og Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag, henholdsvis Nr. 1, 3 og 5, som nærmest kun er redaktionelt, og fraraade de af Mindretallet stillede Ændringsforslag under Nr. 2 og 4.

Piper: Det Mindretal, hvortil jeg hører, er for saa vidt enigt i de Bemærkninger, der faldt fra den ærede Ordfører (Dalsgaard), at vi baade kan slutte os til, at det er nødvendigt at tilvejebringe forøgede Indkomster for Statskassen, og at disse Indkomster nu maa tilvejebringes ved at lægge Skat paa dem, der i Øjeblikket har Eyne til at betale den. Men ligesom vi mener, at dette er forsvarligt og rigtigt i Øjeblikket, og at der ingen anden Udvej er nu, saaledes mener vi ogsaa, at naar man i de vanskelige Tider tyer til Beskatning af et Skatteobjekt, der allerede er godt belastet i Forvejen, maa den samme Betragtning føre til, at man ikke i andre Tider, hvor den øvrige Del af Befolkningen er i Besiddelse af en ret god Skatteevne, skal udnytte de samme Skatteobjekter. Vort principale Standpunkt har derfor været, hvad jeg ogsaa udtalte ved første Behandling af disse Lovforslag her i Tinget, at vi ønskede, at disse Lovforslag, alle skulde have en midlertidig Karakter, men medens det ene af Lovforslagene, nemlig Lovforslaget om den overordentlige Indkomstskat til Staten, af Regeringen jo var foreslaaet at skulle gælde et Aar, men i Folketinget udvidet til at gælde to Aar, kunde man jo ikke godt give Arveskatten en forbigaaende Karakter, det er imod denne Skats Natur, den træder jo først i Virksomhed efter et længere Tidsrum. Vi vilde derfor ogsaa have været villige til, hvis vort Syn havde vundet Tilslutning fra anden Side, at forhandle om Kompensation for denne Arveafgift; dette har imidlertid ikke været Tilfældet. Finansministeren har holdt stærkt paa, at Skatterne skulde være vedblivende, og vi har da ogsaa med Hensyn til Arveafgiften vist den Imødekommen at acceptere den, saaledes som den er foreslaaet med de Ændringer, hele Udvalget er enigt om. Det samme har vi ikke kunnet gøre for Indkomst- og Formueskattens Vedkommende. Den højtærede Finansminister har der fraveget sit eget Standpunkt, fraveget det Lovforslag, som han selv havde fremsat i Folke-

tinget, og er gaaet paa Akkord, har sluttet en Overenskomst i Folketinget, som den højtærede Finansminister har følt sig bundet ved, og derfor har den Forhandlingsevne, den højtærede Minister har kunnet lægge for Dagen, her i Landstinget, været yderst begrænset. Det Indkomst- og Formueskattelovforslag, som er ført herop, hviler paa et langt mindre rationelt Grundlag, end det Lovforslag, den højtærede Finansminister selv har fremsat, og som kun omfattede Formueskatten. Nu er Indtægten tilvejebragt delvis ved ogsaa at beskatte Indkomsten, men efter et aldeles vilkaarligt System, man har slaaet ned paa den første den bedste Sats, 6,000 Kr., og dette mener vi ikke er forsvarligt, saa meget mindre som man maa erindre, at Indkomstskatten er den eneste Skattekilde, mange Kommuner har at øse af. Vi har derfor ikke kunnet slutte os til dette Lovforslag, men har stillet et Ændringsforslag om at føre Lovforslaget tilbage til den af den højtærede Finansminister foreslaaede Form. Tillige fastholder vi for denne Skats Vedkommende vor oprindelige Tanke om Midlertidighed, idet vi dog efter de Betragtninger, som har været gjorte gældende i Udvalget, at man ikke kunde forvente den forestaaende Toldrevision tilendebragt i Løbet af 2-3 Aar, har foreslaaet Varigheden udstrakt til 5 Aar.

Med Hensyn til de to andre foreliggende Lovforslag slutter vi os i alt væsentligt til dem og de Ændringer, som er foreslaaede af Udvalgets Flertal, dog har disse ikke helt kunnet tilfredsstille os, og vi har derfor stillet to Ændringsforslag til Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat til Staten og ligeledes to til Lovforslaget om en Ændring af Arveafgiften. Disse Par Ændringsforslag skal jeg tillade mig at omtale og begrunde. I Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat skal Skattegrundlaget jo være dette, at man beregner Skatteydernes Merindtægt efter Gennemsnittet af de tre foregaaende Aar. Det mener vi imidlertid er en uheldig Beregningsmaade. Hvis man tager Gennemsnittet af de tre foregaaende Aar, er det ikke umuligt, at et for en Forretning ellers normalt Aar kan komme til at fremtræde med en betydelig Merindtægt og saaledes muligvis falde ind under Krigsskatten, nemlig i det Tilfælde, at vedkommende Forretning har haft et Par uheldige Aar — maaske Begynderaar —, medens det Aar, hvoraf Skatten skal beregnes, har været, hvad man i Virkeligheden kunde kalde et normalt Aar. Dette